

mel, der i dag findes i bekæmpelsesmiddelovens § 12, hvorefter der kan udstedes generelle regler om blandt andet emballering og mærkning af sådanne midler. Med hjemmel-heri er udstedt bekendtgørelse nr. 289 af 25. september 1961 med senere ændringer om midler til bekæmpelse af plantesygdomme, ukrudt og visse skadedyr samt om midler til regulering af plantevækst, hvis mærkningsbestemmelser dog skal ændres som en konsekvens af 1978-direktivet om klassificering, emballering og mærkning af bekæmpelsesmidler.

Særlige krav til mærkning og emballering kan dog også komme på tale i anden sammenhæng, for eksempel ved udstedelse af bekendtgørelse med hjemmel i kapitel 6, som vedrører begrænsning af forekomst og anvendelse af kemiske stoffer og kemiske produkters sammensætning.

Som omtalt under bemærkningerne til § 21 vil den sædvanlige fremgangsmåde ved mærkning af farlige stoffer være at anvende den af ministeren udfærdigede liste med tilhørende risikoangivelser og sikkerhedsforskrifter. Imidlertid skønnes der også at være behov for, at ministeren med hjemmel i stk. 3 kan udstede generelle regler om anvendelse af risikoangivelser og sikkerhedsforskrifter.

For så vidt angår indholdsdeklarationer har sådanne typisk været krævet anvendt ved giftnavnets godkendelser af bekæmpelsesmidler, jfr. bekæmpelsesmiddelovens §§ 12 og 13. Det har desuden hidtil været således, at der i et vist omfang kunne stilles krav til mærkning med oplysninger om visse produkters sammensætning med hjemmel i giftloven.

Af hensyn til tilsynet med bekæmpelsesmidler vil en bekendtgørelse om mærkning af disse midler med hjemmel i § 22, stk. 3, komme til at indeholde krav om, at sådanne midler skal mærkes med navn, vægt, procent og art af virksomme stoffer, procent af fyldstoffer, vand eller andre opløsningsmidler, producentens (importørens) navn eller firma, fremstillingsstedet, dato i åben form eller i kode og holdbarhedsangivelse, bestemmelser, som hidtil har været fastsat i bekæmpelsesmiddelovens § 10.

For andre produkter end bekæmpelsesmidler vil kravet om indholdsdeklarationer normalt være mindre vidtgående. For produkter, hvis egenskaber gør, at der ved anvendelsen kan opstå akutte forgiftninger, vil det eksempelvis være særdeles hensigtsmæssigt, at der på etiketten er angivet, hvilke stoffer der kan forårsage forgiftningen, således at en efterfølgende lægebehandling kan blive bedst mulig.

På kosmetikområdet er der for øjeblikket – såvel nationalt som i EF – overvejelser i gang om, hvor vidtgående indholdsdeklarationer man bør kræve. Bl.a. vil allergiproblemer ved anvendelse af kosmetik i et vist omfang kunne imødegås, hvis oplysninger om indholdet er angivet på etiketten. Endelig kan der være en række specielle områder, hvor det på grund af særlig anvendelse af produkterne kan være ønskeligt med indholdsdeklarationer.

Det er ikke hensigten med bestemmelsen i almindelighed at kræve, at etiketten indeholder fuldstændig deklaration af de i produktet indeholdte stoffer.

Regler om indholdsdeklarationer vil blive udarbejdet efter forudgående forhandling med erhvervene.

Der har hidtil ikke været hjemmel til at kræve brugsanvisninger på emballager, som anvendes til giftige eller sundhedsfarlige stoffer. Der skønnes at være behov for en sådan hjemmel af hensyn til den almindelige forbruger.

Som altovervejende hovedregel skal et stof eller produkt mærkes på dansk. Der vil imidlertid være tilfælde, hvor vanskelighederne herved er så store, at det gør det berettiget at anvende udenlandsk mærkning. Det vil formentligt sjældent komme på tale, og i så fald typisk kun hvor bruger kredsen er begrænset.

Med bestemmelsen i stk. 4 gives der mulighed for at kræve, at også produkter, der ikke kan betegnes som kemiske produkter ifølge definitionen i § 3, stk. 2, skal mærkes. Eksempelvis er der i PCB-bekendtgørelsen en bestemmelse om, at de produkter, som lovligt må indeholde PCB, f.eks. kondensatorer, skal forsynes med tydelig mærkning, der angiver indholdet af PCB. En kondensator er ikke et kemisk produkt men en vare, der indeholder et kemisk stof. Mærkningsreglen efter denne bestemmelse vil typisk adskille sig fra mærkningsregler efter stk. 3 ved, at der ikke vil blive krævet risikoangivelser og sikkerhedsforskrifter.

Til § 23.

I giftlovens §§ 8 og 11 er der givet specificerede regler om, under hvilke omstændigheder giftige og sundhedsfarlige stoffer skal opbevares. En sådan detaljeringsgrad forekommer det ikke længere hensigtsmæssigt at opretholde, og det foreslås, at ministeren fastsætter de nærmere regler herom. Den gældende bekendtgørelse nr. 350 af 16. juni 1977 om udlevering og opbevaring af gifte og sundheds-